

Van de Redactie.

niet overtuigd dat zij elkander zóó hebben lief gehad, al was het dan maar kort, dat inderdaad de omstandigheden die menschen ongelukkig maken. Het meisje is getrouwd omdat zij hoopte geheel en voornamelijk fysiek beheerscht te worden. Ze had een slecht humeur; zij was kifsuchtig van aard. De krachtige man kon haar enkel temmen. Bovendien, zij wilde „uit huis”. Van groote sympathie is geen sprake.

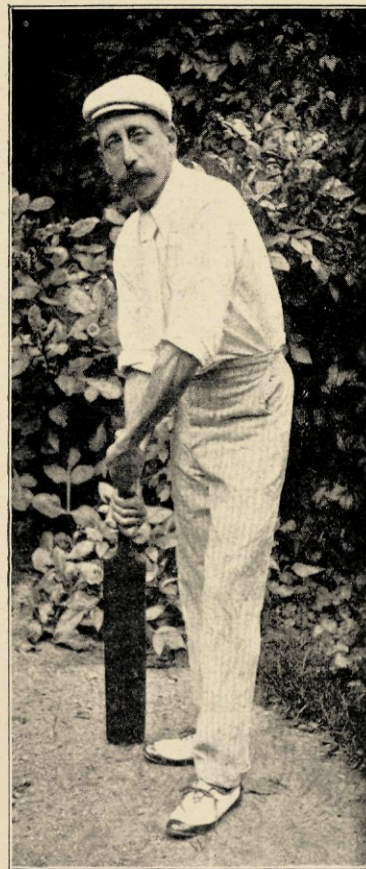
En de man is verliefd op zijn tenger vrouwtje. Maar hij heeft haar lauwtjes lief. Half tegen zijn zin heeft hij haar gehuwd vóór zijn vertrek naar Zuid-Amerika. Daar valt ze hem tegen, omdat zij geen geestkracht heeft, niet wil helpen geld verdienen, liever den ganschen dag luiert dan de handen uit te steken om hem behulpzaam te zijn in zijn streven, zooals zij toch beloofd had. Die menschen behooren niet bij elkander. In omstandigheden, voor beiden zeer gunstig, zou hun huwelijk misschien niet ongelukkig zijn geweest; maar liefde, die „het venster uitvliegt als armoede binnenkomt” is toch zeker allerminst de ware liefde!

Beiden zijn zelfzuchtig, wel niet in die mate dat zij er antipathiek door worden, maar toch erg genoeg om ons te beletten ten volle beiden of een van beiden te beklagen als rampzalig enkel door de omstandigheden — zooals de schrijver blijkbaar verlangt van ons.

Enkele volzinnen komen ons minder goed geconstrueerd, enkele woorden minder juist gekozen voor. Zoo lezen we (bldz. 71) „de onbeholpenheid, die zij niet wilde *veranderen*;” bldz. 81: „stijve bewegingen van een *nijdige* automaat;” bldz. 87: „*ongezeggelijke* haren;” bldz. 143: „Hij wilde profiteeren van het moment — en hoewel hij het nog niet zoozeer meende... zoo werd *dit* gevoel voor zijn vrijheid, nu hij aan den ouden toestand van voor zijn trouwen terug dacht, te sterk in hem”; bldz. 230: „ze voelde nu wel dat ze hem in werkelijkheid had verloren, dat zijn agenturen hem *aan den eenen kant* opslurpten en dat hij *elder* zocht en wellicht vond, wat haar *behoorde*, maar dat zij toch zoo moeilijk kon *geven*, nu al te koud en te onverschillig *voor elkaar*”. Dit is erg verward! Dankbaar mag worden erkend dat

zulke leelijke zinnestjes tot de zeldzaamheden moeten worden gerekend. Wat plomp realisme tegen het eind zal menigeen den roman voor „onleesbaar” doen verklaren.

Een boek, waarvan het plan ons héél sympathiek is, *Het boek der Sporten*, verscheen tegen het eind van 1900 bij de Amsterdamsche firma Van Holkema en Warendorf. 't Was noodig dat er eens iets van dien aard verscheen, royaal uitgegeven, mooi geïllustreerd, of... mooi? ten minste overvloedig. *Sport*, och wat is dat lang beschouwd als „kwâjongenswerk”. De jacht, nu ja, het schaatsenrijden, desnoods, omdat het maar zoo kort duurde, maar de andere sportieve bezigheden? Tijddooien, was het beoefenen daarvan, kwâjongenswerk: het schuitjevaren, 't zeilen, kolven, kegelen, vischen, tennissen, balspelen... en worstelen! wel, mensch, worstelen dat doen alleen boere-

ARTHUR BENTLEY (CRICKET).